Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 228 034 van 25 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat L. MA**
Jacques Pasturlaan 6A
1180 UKKEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige zoon X, en X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige zonen X en X, die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, op 24 juni 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 juli 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 juli 2018 tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juni 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. TERRASI, die *loco* advocaat L. MA verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 22 maart 2018 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

Op 18 juli 2018 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 28 mei 2019 ter kennis gebracht en betreft de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.03.2018 werd ingediend door :

G., G. (R.R.: …)
geboren te Sankhuwa op (…)1980
+ echtgenote: G., S. (R.R.: …)
geboren te Puranokot op (…)1989
+ 2 minderjarige kinderen:
- G., S., geboren op (…) 2016
- G., S., geboren op (…)2018
nationaliteit: Nepal
adres: (…) Sint-Joost-ten-Node

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):
De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure(s) en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

De heer G. vroeg op 19.11.2010 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 28.05.2014 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Voor wat betreft het feit dat deze asielprocedure iets minder dan 3 jaar en 7 maanden heeft geduurd, dient er opgemerkt te worden dat het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier dit betrokkene niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. Immers, het kan de asielinstanties niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Een tweede asielaanvraag werd door de heer G. ingediend op 13.07.2015, mevrouw G. diende op haar beurt op 30.11.2015 een asielaanvraag in. Beide asielprocedures werden op 24.01.2018 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de RVV.
De duur van deze asielprocedure – namelijk iets meer dan 2 jaar en 1 maand voor de tweede asielprocedure van de heer G. en iets minder dan 2 jaar en 2 maanden voor de asielprocedure van mevrouw G. – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Ook hier dient er opgemerkt te worden dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf geeft.

Betrokkenen beweren dat zij uit schrik voor hun leven hun land van herkomst zijn ontvlucht en dat zij een doelwit vormen en er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van betrokkenen. Ook verwijzen zij naar 'problemen aan de grens met India' en naar 'veel protest tegen de nieuwe grondwet' en halen zij aan dat de familie van de heer G. nog steeds lastig gevallen wordt door de problemen en politieke activiteiten van de heer G. Echter, deze elementen werden reeds aangehaald ter ondersteuning van de asielprocedure(s) van betrokkenen en werden verworpen door de asielinstanties. Aangezien betrokkenen geen enkel nieuw element toevoegen aan deze elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure(s) naar voren brachten, wettigen deze elementen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van de asielinstanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard

kunnen worden. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat onderhavig verzoek om machtiging tot verblijf geen soort van "hoger beroep" kan vormen tegen de afwijzing van een asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire bescherming, nadat betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden hebben uitgeput.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

Voor wat betreft de beweringen dat discriminatie en slechte economische omstandigheden de moeilijkheden bij het zich opnieuw vestigen in het land vergroten, dat minderheden specifieke moeilijkheden ondervinden bij het vinden van toegang tot hulp en dat de hulp voorzien door de overheid waarschijnlijk ontoereikend is, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen die deze beweringen kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen. De loutere vermelding van de hierboven aangehaalde beweringen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook verwijzen betrokkenen naar het feit dat Nepal werd getroffen door aardbevingen waardoor zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat zij persoonlijk geen onderkomen meer zouden hebben in hun land van herkomst. Ook hier dient er opnieuw opgemerkt te worden dat het aan betrokkenen is om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen waaruit zou blijken dat zij niet langer over een onderkomen in hun land van herkomst zouden beschikken. De loutere verwijzing naar een algemene toestand of situatie zonder deze toe te passen op de eigen situatie vormt geen buitengewone omstandigheid.

Verder beweren betrokkenen dat zij niemand meer hebben in hun land van herkomst die voor hen kan zorgen, zelfs niet tijdelijk, en dat zij daardoor in armoede zouden terugkomen. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen bij hun respectievelijke asielaanvragen verklaarden dat er weldegelijk nog familie van hen in Nepal zou verblijven. Mevrouw G. verklaarde bij haar asielaanvraag dat haar ouders en 1 broer in Nepal verblijven, de heer G. verklaarde bij zijn eerste asielaanvraag dat zijn ouders, zijn 3 dochters (bij zijn ouders verblijvende), 1 broer en 3 zussen zich nog in Nepal bevinden. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat hun familie niet langer in Nepal zou zijn, noch leggen zij bewijzen voor dat zij niet (voor korte tijd) bij hun familie zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Ook tonen zij niet aan dat hun familie hen niet (tijdelijk) financieel zouden kunnen ondersteunen, noch tonen zij aan dat het voor hen onmogelijk is om door middel van een tewerkstelling in hun eigen levensonderhoud te voorzien

Betrokkenen verklaren dat hun (oudste) zoon, S., in België is geboren, onze taal spreekt en dat hij nog nooit in Nepal is geweest waardoor men in zijn geval niet "echt" kan spreken van Nepal als land van herkomst. Echter, betrokkenen maken het niet aannemelijk dat hun kind geen enkele band met Nepal zou hebben. Hoewel het kind niet in Nepal is geboren, heeft het wel via zijn ouders een band met Nepal. Betrokkenen hebben immers de Nepalese nationaliteit en zijn in Nepal geboren. Ook het kind heeft de Nepalese nationaliteit. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kind tot op zekere hoogte de Nepalese taal, aangezien dit hun moedertaal is en dus de taal is die zij het best beheersen, en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kind in België slechts voorlopig was. Bovendien is het kind nog maar iets ouder dan 2 jaar en kan er gesteld worden dat de band tussen het kind en België niet als dusdanig intens kan beschouwd waardoor een terugkeer naar Nepal onmogelijk zou zijn. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat mevrouw G. bij indiening van onderhavige aanvraag zwanger was maar dat zij ondertussen op 01.05.2018 bevallen is van hun jongste zoon, S. Hun jongste zoon heeft momenteel een leeftijd bereikt waarop reizen mogelijk is en bijgevolg geldt bovenstaande motivatie eveneens voor hem.

Voor wat betreft de bewering dat hun oudste zoon hier naar school gaat, dient er opgemerkt te worden dat het kind jonger is dan 6 jaar en bijgevolg nog niet school- en/of leerplichtig is in België waardoor dit element niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (…) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)."

Wat de verwijzing naar art. 7 en art. 9 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; het aanhalen van deze artikels lijkt ons in deze context misplaatst daar, ten eerste, de kinderen een naam en nationaliteit hebben, zij hun ouders kennen en door hen worden verzorgd. Verder beweren wij niet dat de kinderen gescheiden moeten worden van de ouders aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de banden tussen de kinderen en hun ouders geen sprake is. Dit element vormt bijgevolg geen buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verwijzen verder naar een arrest van Europees Hof, nl. 'Case of Nunez v. Norway', van 28 juni 2011, doch het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren.

Ook het feit dat de heer G. tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure(s) niet was/waren afgesloten.

Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Aangezien de laatste asielprocedure van de heer G. werd afgesloten op 24.01.2018, is tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied sindsdien vervallen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen strafbare feiten hebben gepleegd dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat de heer G. sinds november 2010 in België verblijft en mevrouw G. sinds eind 2015, dat zij Nederlandse lessen hebben gevolgd en dat zij werkwillig zijn) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.2 Op 18 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) eveneens de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker, ter kennis gebracht op 28 mei 2019.

Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"*Bevel om het grondgebied te verlaten*
"De heer,

Naam, voornaam:	*G., G.*
geboortedatum:	*(…) 1980*
geboorteplaats:	*Sankhuwa*
nationaliteit:	*Nepal*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen1, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
°Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

1.3 Op 18 juli 2018 neemt de gemachtigde eveneens de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster, ter kennis gebracht op 28 mei 2019.

Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten
"Mevrouw,
Naam, voornaam: G., S.
geboortedatum: (…) 1989
geboorteplaats: Puranokot
nationaliteit: Nepal
+ 2 minderjarige kinderen:
- *G., S., geboren op (…) 2016, nationaliteit: Nepal*
- *G., S., geboren op (…) 2018, nationaliteit: Nepal*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen1, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
°Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In de hoofding van het enige middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het beginsel van goed bestuur, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van "*het algemene rechtsbeginsel waarbij de administratieve bevoegdheid gehouden is te beslissen rekening houdend met alle pertinente elementen van de zaak*". Tevens menen zij dat er een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt.

Verzoekers betogen als volgt:

"*2.2. Aangaande de gegrondheid van het beroep:*

Ter motivering van dit verzoekschrift menen verzoekers de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de onontvankelijkheidsbeslissing en van de twee bevelen om het grondgebied te verlaten:

- Schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, met name de artikelen 2 en 3;
- Schending van het beginsel van goed bestuur;
- Maken van een kennelijke beoordelingsfout;
- Schending van het artikel 3 en van het artikel 8 van het EVRM;
- Schending van het algemene rechtsbeginsel waarbij de administratieve bevoegdheid gehouden is te beslissen rekening houdend met alle pertinente elementen van de zaak.

2.2.1.
Om een ontvankelijke aanvraag te kunnen indienen, dient de aanvrager, die zich beroept op het artikel 9bis van de verblijfswet, "buitengewone omstandigheden" aan te tonen die ^ rechtvaardigen waarom de aanvraag voor een machtiging tot verblijf wordt ingediend in België en niet bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Bijgevolg dient de aanvrager uit te leggen waarom hij niet of heel moeilijk kan terugkeren naar het land van herkomst om de aanvraag daar in te dienen.

Verzoekers hebben in casu deze buitengewone omstandigheden expliciet aangetoond en expliciet gemotiveerd in hun aanvraag.

Exact zoals de Raad van State in haar arrest van 27 juni 2007 (n 172.824) stelt, hebben verzoekers klaar en duidelijk in hun aanvraag vermeld welke de buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen hun aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen, en, blijkt er uit hun uiteenzetting duidelijk waaruit het beletsel, welke zij inroepen, precies bestaat.

Bijgevolg is er geen reden aanwezig om de aanvraag niet minstens ontvankelijk te verklaren.
Daarenboven, de criteria voor de humanitaire regularisatie zijn niet bepaald in de wet, doch, men kan er van uitgaan dat in het algemeen een regularisatie alleen wordt toegestaan als daar ernstige humanitaire redenen voor zijn.

In casu zijn de humanitaire redenen welke verzoekers aantoonden en motiveerden meer dan ernstig.

Verwerende partij slaat de bal mis bij de motivering door te stellen dat verzoekers louter hun verklaringen, gedaan ten tijde van hun asielprocedures, die toen beschouwd werden als ongeloofwaardig en verworpen werden, te herhalen en dat zij geen enkel nieuw element toevoegen waardoor er geen bijkomend bewijsmateriaal wordt aangebracht.

Verwerende partij ziet de kern van de zaak niet: verzoekers kunnen gewoonweg niet meer terug door alle reeds hierboven uiteengezette redenen en hebben ondertussen hun leven in België verdergezet en uitgebouwd, met een pluim voor hun talenkennis, hun integratie, hun goed gedrag, het gemak waarop de Heer G. terug een job kan vinden, en hun werkwilligheid, én, in België zijn trouwens hun beide kinderen geboren.

Of er nu bijkomend bewijsmateriaal werd toegevoegd aan de aanvraag tot toepassing van het artikel 9bis van de Verblijfswet of niet, een feit is dat:

. verzoekers een politiek probleem hébben in Nepal, waardoor zij nog steeds dienen te vrezen voor hun leven,
. de natuurfenomenen in Nepal contra-productief zijn in geval van. een terugkeer (cfr. De aardbevingen),
. Nepal geen land is waar de openbare onderstand al is ontwikkeld geworden,
. het reizen naar het complete onbekende met een kind van nog geen 14 maanden dat nog borstvoeding krijgt én met een kleutertje niet aan. te raden is,
. in Nepal verzoekers in praktijk op niemand kunnen rekenen die hun materiële en/of financiële steun kan verschaffen, ook niet tijdelijk,

Verwerende partij maakt een kennelijke beoordelingsfout en laat het hierdoor na rekening te houden met de pertinente elementen van de zaak.

Bij gevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

2.2.2.
Door te stellen dat de elementen ter ondersteuning van huidig verzoek (in toepassing van het artikel 9bis van de vreemdelingenwet) dezelfde zijn als deze ter ondersteuning van hun asielaanvragen, die toen beschouwd werden als ongeloofwaardig en verworpen werden, en dat er verder geen nieuwe elementen werden aangebracht, zonder eigenlijk verder op de aanvraag tot toepassing van het artikel 9bis van de Verblijfswet in te gaan, en zonder enige verdere serieuze motivatie ter zake, geeft verwerende partij blijk van het aan de dag leggen van zeer weinig ijver bij het bestuderen van het verzoek in toepassing van het artikel 9bis van de Verblijfswet.
Hierdoor schendt verwerende partij het beginsel van goed bestuur en diens motiveringsplicht.

Verwerende partij maakt een kennelijke beoordelingsfout en laat het hierdoor na rekening te houden met de pertinente elementen van de zaak.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

2.2.3.
De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan ^ worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St, nr.110.071, 06.09.2002, R.v.St, nr.129.466, 19.03.2004, R.v.St, nr. 132.710,21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite, alsmede met de globaliteit van het dossier (alle elementen samen gelezen en beschouwd).

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is totaal onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

De bestreden beslissing werd lichtzinnig en overhaast genomen omwille van een laksheid van de DVZ.

Het is overduidelijk dat verwerende partij dit dossier niet serieus heeft genomen en zomaar van de tafel heeft geveegd.

Met een greintje meer beroepstrots en correctheid had de DVZ vooreerst het dossier grondiger bestudeerd alvorens een beslissing te nemen.

Er is bijgevolg een fout in de motivering alsmede een kennelijke beoordelingsfout.
Verzoekers wijzen erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen en van de globaliteit van de elementen heeft gemaakt en, zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering in plaats van de gehanteerde afwimpelingstechniek, tot een beslissing is gekomen of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen met alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van de fair-play, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder, alsmede de verwerende partij, gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411 ;R.v.St. 14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van Mevrouw de Staatssecretaris tot diens conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom hebben verzoekers geen recht gehad op een correcte behandeling.
Verweerster heeft geen zorgvuldig onderzoek gedaan naar de feiten en heeft eigenlijk de zaak slechts afgewimpeld.

Verweerster heeft dus geen rekening gehouden met alle andere elementen noch met het geheel van alle elementen. Door de zaak eigenlijk af te wimpelen en vervolgens overhaast zonder enig verder onderzoek een beslissing te nemen, lijkt, bij kortzichtig denken, de kous af te zijn en hoefde verwerende partij niet verder meer te argumenteren en redeneren, terwijl de realiteit totaal anders is.

Verweerster beantwoordde inderdaad wel op enkele door verzoekers aangehaalde punten afzonderlijk, doch, liet het na het dossier in diens geheel te beschouwen, wat een compleet ander plaatje geeft.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.
De DVZ had dit dossier dienen au sérieux te nemen, wat manifest niet geschied is.
Meer nog, de DVZ heeft zich bij het nemen van diens beslissing geen enkele moeite getroost. De aanvraag van verzoekers is niet eerlijk noch correct behandeld geweest.

Dit alles bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.
De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is om die reden voldoende bewezen.
Door de beslissing te nemen op 18 juli 2018 heeft de DVZ tevens de andere beginselen van goed bestuur geschonden.

Bijgevolg, zelfs als in hoofde van verwerende partij de bestreden beslissing op dat vlak wettelijk is - quod certe non -, twijfelen verzoekers sterk of deze beslissing correct is en of deze werd genomen met respect voor de beginselen van goed bestuur.

Inderdaad, het centrale beginsel van behoorlijk bestuur is de kwaliteit van de beslissing, opdat de kwaliteit van een beslissing wordt erkend, is het noodzakelijk dat de beslissing werd genomen terwijl de overheid ook zelf haar best heeft gedaan om haar plichten te vervullen.
In casu is dit niet gebeurd.

De volgende beginselen, welke integraal onderdeel zijn van de kwaliteit van een beslissing, zijn aldus geschonden: principe van voorzorg, principe van motivatie, principe van fair-play en onpartijdigheid, principe van professionaliteit en principe van rechtszekerheid.

Het principe van voorzorg en het principe van motivatie werden hierboven reeds uitvoerig behandeld.

Verder zijn geschonden:
a.
Het principe van fair-play en onpartijdigheid: Verwerende partij heeft de zaak ronduit afgewimpeld door louter én zonder meer te verwijzen naar de beoordeling tijdens de 3 asielprocedures door de kern van de zaak niet te zien (zie boven), en, door de andere punten enkel geïsoleerd en afzonderlijk te benaderen waarbij er werd nagelaten het totaalplaatje te beschouwen. Zij heeft zich daardoor partijdig opgesteld en heeft geen blijk gegeven van intellectuele eerlijkheid.

b. Het principe van professionaliteit: De bestreden beslissing is niet op een professionele manier genomen. Daarvoor had verwerende partij zich méér moeten verdiepen in het dossier vooraleer een beslissing te nemen. Het lijkt wel alsof verwerende partij op de opportuniteit , geboden door de 3 asielprocedures is gesprongen om vlug de zaak af te wimpelen. De rest van de door verzoekers

aangehaalde punten benaderde verweerster enkel geïsoleerd en afzonderlijk waarbij er werd nagelaten het totaalplaatje te beschouwen.

c. Het principe van rechtszekerheid: De in casu genomen beslissing toont een buitensporig gedrag, minder flexibel, minder menselijk en strenger dan wat de maker van de wet voor ogen had. Men kan dus concluderen dat de beslissing willekeurig en lichtzinnig is genomen en dat de bescherming, waarop verzoekers recht hebben, wordt geschonden.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

2.2.4.
Ook al werd de schending van het artikel 8 van het EVRM niet expliciet aangehaald door verzoekers in de aanvraag tot toepassing van het artikel 9bis van de Verblijfswet, toch is een normaal, redelijk en voorzichtig dossierbehandelaar van de DVZ verplicht na te gaan of dit artikel al dan niet zou geschonden zijn.

Dit is niet geschied.

Verwerende partij heeft deze denkoefening zelfs niet gemaakt.
Welnu, voor zover nodig, de schending van het artikel 8 van het EVRM staat weldegelijk vast en zelfs een tijdelijke verwijdering zou voor verzoekers een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengen.

In de omzendbrief van 19 februari 2003 over de toepassing van het artikel 9, alinea 3 van de Wet van 15 decemberl980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er gepreciseerd dat de betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de machtiging aan te vragen, dit door gegevens die zowel in België als elders kunnen worden gesitueerd. Inderdaad voor verzoekers, zoals hierboven uitvoering uiteengezet in het feitenrelaas, is het onmogelijk om terug te keren naar Nepal om aldaar de vereiste machtiging aan te vragen, zelfs al zou dat maar om een tijdelijk verblijf aldaar gaan, omdat dit een breuk zou betekenen met hun familiale, sociale en affectieve entourage welke zich in België bevindt.

Zelfs maar tijdelijk terugkeren naar hun land van oorsprong is in casu geen optie.
In casu is het uitermate belangrijk om rekening te houden met het proportionaliteitsprincipe.

Inderdaad, " (...) voor de toelating of de weigering van de buitengewone weg welke door het artikel 9,3 van de wet van 15 december 1980 wordt geopend, vereist een voorzichtige administratieve regel dat de autoriteit de proportionaliteit beoordeelt tussen, enerzijds, het doel en de gevolgen van de administratieve stap, voorgeschreven door het artikel 2 van de bepaling, en, anderzijds, diens min of meer gemakkelijke haalbaarheid in een individueel geval en de ongemakken, inherent aan diens uitvoering, en meer in het bijzonder de gevaren waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun familiaal leven zouden zijn blootgesteld indien ze er zich zouden aan onderwerpen1."

Onder het recht op respect voor het privéleven, zoals bepaald door de internationale instrumenten ter bescherming van de rechten van de mens, en meer in het bijzonder door het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, moet, het volgende worden verstaan "het recht van elke menselijk wezen om zijn affectieve, seksuele en familiale relaties te beleven waarbij zijn vrijheid, zijn waardigheid en zijn verantwoordelijkheid worden gerespecteerd, en dit met het oog op de ontwikkeling en de ontplooiing van zijn eigen persoonlijkheid . (J.-L. RENCHON, « La Convention européenne et la régularisation des relations affectives et familiales dans une société démocratique », in La mise en auvre interne de la Convention européenne des droits de l'homme, Ed. Jeune barreau de Bruxelles, 1994, p.92)

In casu dient het onderzoek naar het al dan niet bestaan van proportionaliteit te worden gevoerd rekening houdend met dit recht op een privéleven.

De Raad van State preciseert in diens arrest nr. 58.969 van 1 april 1996,2 hieromtrent dat « het recht op respect voor het privéleven en het gezinsleven, bepaald door het artikel 8.1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden door de verdragsluitende Staten mag worden opgenomen bij de beperkingen vastgesteld door het artikel 8.2. van hetzelfde

Verdrag; dat de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zich inschrijft in het kader van deze alinea; dat, als de toepassing van deze wet op zich geen inbreuk uitmaakt van het bovenvermelde artikel 8, dan kan de uitvoering van een verwijderingmaatregel, rekening houdend met de omstandigheden, inderdaad tegenstrijdig aan dit artikel blijken te zijn. »

Lid 2 van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden staat geen inmenging in dit recht toe dan op 3 cumulatieve voorwaarden: dat de inmenging voorzien is door de wet, dat zij overeenkomstig de wettelijke doelstellingen is zoals gedefinieerd in dit lid 2 en dat zij noodzakelijk is in een democratische maatschappij.
Deze laatste voorwaarde betekent dat de maatregel moet gerechtvaardigd worden door een gebiedende sociale nood, en, in het bijzonder, moet in proportie zijn met het nagestreefde legitieme doel (Europees Hof, 13 juli 1995, R.D.E., 1995, nummer 84, p. 277; Raad van State, 25 september 1996, nummer 61.972, R.D.E., 1996, p. 755).

Bijgevolg, eisen van verzoekers om de aanvraag in te dienen in Nepal is onmogelijk, en, zou tevens een drastische breuk teweegbrengen met de sociale en affectieve banden welke zij hebben opgebouwd sinds hun aankomst in België.

Eisen van verzoekers om de aanvraag in te dienen in Nepal zou een regelrechte miskenning zijn van al wat zij hier precieus hebben opgebouwd.

Bijgevolg zou een terugkeer naar Nepal om aldaar de administratieve stappen te ondernemen absoluut niet in proportie zijn met de belangen die spelen én met het nagestreefde doel, te meer omdat de aanvraag tot toepassing van het artikel 9bis van de Verblijfswet weldegelijk ging om een volledig dossier, vol met buitengewone omstandigheden, maar die verwerende partij afwimpelde omdat het in diens ogen een loutere herhaling was van de reeds gevoerde asielprocedures, zonder hierbij de kern van de zaak te zien.

Verder, wanneer er nog verder zou worden op aangedrongen aan het adres van verzoekers om de aanvraag in te dienen in Nepal, dan zou dit een definitieve breuk kunnen teweegbrengen met al hun precieus opgebouwde banden alhier, welke een disproportionele beslissing zou zijn in het kader van hun privéleven en haar familiaal leven, te meer omdat de twee kinderen hier zijn geboren en België hun enige referentieland is.

Er zou dan weldegelijk sprake kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.
Daarenboven, wat de Dienst Vreemdelingenzaken als een "tijdelijke terugkeer" bestempelt, blijkt maar al te vaak een definitieve terugkeer te zijn in praktijk, of, in de allerbeste gevallen, een terugkeer van verschillende lange maanden of zelfs jaren, welke verzoekers simpelweg niet aankunnen om de zovele redenen, reeds hierboven uiteengezet.

Verzoekers vragen zich dan ook terecht af of er werkelijk geen ander alternatief bestaat voor de "tijdelijke verwijdering". Heeft verwerende partij dan werkelijk geen ander alternatief in petto voor dergelijke situatie, terwijl de ideale oplossing dermate voor de hand ligt....?
Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig

Het feit dat het echtpaar een echt en effectief gezinsleven leidt met hun twee kinderen, die in België zijn geboren, die nooit elders hebben gewoond, die nog nooit België hebben verlaten en waarvan er ééntje op de Nederlandstalige kleuterklas zit, zorgt ervoor dat dat ze speciale en hechte banden hebben met België.

Daarenboven, eens hij het recht op verblijf zou hebben verkregen, is het voor de Heer G. niet moeilijk om terug werk te vinden.

Het is in België dat ze een huishouden vormen en samenleven in harmonie en genegenheid.

Verzoekers menen dat het artikel 8 van het EVRM, dat het "recht van elk mens om zijn emotionele, seksuele en gezinsrelaties te beleven in overeenstemming met zijn vrijheid, waardigheid en waardigheid" garandeert, is geschonden.

Bij een terugkeer naar Nepal zal elkeen van verzoekers hun eigen persoonlijkheid niet verder kunnen ontwikkelen en verder kunnen doen openbloeien.

Zij zouden weer moeten vrezen voor afpersing en bedreigd worden met fysiek geweld.
De kinderen werden in België geboren en kennen alleen het leven in België. Ze hebben nooit ergens anders gewoond, ze hebben nog nooit België verlaten en eentje zit reeds op de Nederlandstalige kleuterklas in België.

Het is legitiem dat de ouders en hun kinderen alhier in België kunnen blijven verder samen leven.

Hun familie-eenheid is duidelijk in België.

Het gezin verplichten terug te keren naar Nepal zou in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM.
Als verzoekers niet zouden mogen blijven in België op basis van de overduidelijk aanwezige buitengewone humanitaire omstandigheden, wordt het respect voor de familie-eenheid van verzoekers geschonden.

Bij gevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig

2.2.5.
Ook al werd de schending van het artikel 22 en van het artikel 191 van de Belgische Grondwet niet expliciet aangehaald door verzoekers in de aanvraag tot toepassing van het artikel 9bis van de Verblijfswet, toch is een normaal, redelijk en voorzichtig dossierbehandelaar van de DVZ verplicht na te gaan of dit artikel al dan niet zou geschonden zijn.

Dit is niet geschied.
Verwerende partij heeft deze denkoefening zelfs niet gemaakt.
Welnu, voor zover nodig, krachtens het artikel 22 van de Grondwet, heeft elk individu recht op eerbied voor het privéleven en het gezinsleven, tenzij in de gevallen en onder de voorwaarden zoals vastgesteld bij de wet.

Het artikel 191 van de Grondwet voorziet dat de vreemdelingen die zich op het Belgisch grondgebied bevinden dezelfde rechten en vrijheden genieten als de Belgen, tenzij in geval van uitzonderingen, voorzien door de wet.

Geen enkele wettelijke maatregel werd er tot op heden genomen om de vreemdelingen te onttrekken van het toepassingsgebied van het artikel 22 van de Grondwet.
Verzoekers mogen zich bijgevolg beroepen op het artikel 22.

In casu, het feit dat verzoekers zouden moeten terugkeren naar Nepal, en dit om aldaar de administratieve stappen te ondernemen, zou eveneens ingaan tegen hun recht op eerbied van het privéleven en het gezinsleven, hen bekrachtigd door de Belgische Grondwet.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

2.2.6.
Het artikel 3 van het EVRM werd weldegelijk door verwerende partij geschonden.
Ondanks het feit dat de 3 asielaanvragen werden afgewezen, hebben verzoekers desalniettemin nog steeds schrik om in Nepal het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing of ernstige bedreiging van hun leven of persoon.

Er bestaat een risico dat de Heer en Mevrouw G. tot op heden nog steeds een doelwit vormen van de Maoïstische beweging en er moet dan ook nog steeds rekening gehouden worden met het risico voor intimidatie, afpersing en fysiek geweld bij terugkeer naar Nepal.

Als ze er al niet zouden worden achterna gezeten door de Maoïstische beweging, quod certe non, dan zouden zij er met hun twee zeer kleine kinderen terecht komen in een complete willekeur en zouden geconfronteerd worden met tal van ernstige problemen in de Nepalese maatschappij.

Dat hebben zij in hun aanvraag tot toepassing van het artikel 9bis van de Verblijfswet tevens duidelijk geaccentueerd (de aardbevingen, de algemeen ongunstige toestand van het land, de politieke

protestbewegingen, de internationale problemen met India, gebrek aan primaire voorzieningen zoals gas en olie en andere materialen om te voorzien in het basisonderhoud, voedselschaarste, gebrek aan degelijke behuizing, de kwetsbaarheid van een vrouw in Nepal,

Verzoekers kunnen zichzelf, laat staan hun twee kinderen, niet aan dit risico van onmenselijk en bedreigend leven laten bloot stellen.

Zij kunnen onmogelijk naar Nepal terugkeren.

Zij vallen dan ook onder de bescherming van het artikel 3 EVRM en dit maakt voor verzoekers een buitengewone omstandigheid uit.

Hier in België hebben zij een onderkomen en vragen zij geen financiële steun aan de Belgische staat, de Heer G. kan gemakkelijk werk vinden als hij zou gemachtigd worden tot verblijf.

Bij een terugkeer naar Nepal zullen zij 100% zeker in de armoede terechtkomen, dan nog met twee kleine kinderen op hun schoot. Immers aldaar kunnen ze op niets of, in praktijk, op niemand van hun familie terugvallen qua steun en hulp.

Zij zijn, na hun vlucht uit schrik voor hun leven, nooit meer terug geweest naar Nepal en zij kunnen in de praktijk spijtig genoeg niet rekenen op de familieleden aldaar omdat deze mensen zelf ook nog steeds niet worden gerust gelaten door de Maoïstische beweging.

Daarenboven met er in dit specifiek geval ook rekening gehouden worden met de veiligheid van de 2 jonge kinderen.

Een eventuele terugkeer naar Nepal maakt zeer zeker een schending uit van het artikel 3 van het EVRM.

Verder, en voor zover nodig, het gezin is in de onmogelijkheid om in Nepal accommodatie te vinden, ook al is het maar tijdelijk aangezien zij in de praktijk op geen steun kunnen rekenen van de familieleden aldaar en aangezien er in dit land geen concept van openbare onderstand bestaat of amper (als deze hulp zou bestaan en verzoekers zouden er toegang toe hebben, quod certe non, dan zal deze hulp nog steeds ontoereikend zijn).

Stel dat verzoekers er zouden in slagen om er zich opnieuw te vestigen, quod certe non, en ^ wat compleet onverantwoord zou zijn, zeker naar de twee jonge kinderen toe, dan zullen zij af te rekenen krijgen met met zeer slechte economische omstandigheden én nog steeds met de Maoïstische Beweging.

Het gezin bevindt zich in een prangende humanitaire situatie waardoor ze gewoonweg niet kunnen terugkeren naar Nepal.

Bij een terugkeer zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden mede gezien de precaire situatie in Nepal.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

2.2.7.
Het bestaan van buitengewone omstandigheden, apart en globaal, compleet genegeerd door verwerende partij die zich schuilde achter de asielprocedures, spreekt voor zich.
a. De perfecte integratie van het gezin.

b. Het overduidelijk bestaan van een schending van het artikel 3 en van het artikel 8 EVRM in geval het gezin zou moeten terugkeren naar Nepal.

Immers, het indienen van de aanvraag in het herkomstland wordt hen bijzonder moeilijk ^ gemaakt en het geheel van omstandigheden die te vinden zijn zowel in Nepal als in België en die de oorzaak hiervan is maakt een buitengewone omstandigheid uit.

Daarenboven is er ook nog de omstandigheid dat er in het land van herkomst niemand van de familieleden, omwille van hun eigen veiligheid, hen in de praktijk kan opvangen of materieel kan steunen, ook al is het maar tijdelijk, én, zij zelf ook nog eens totaal vervreemd zijn geraakt van Nepal.

Hun privéleven speelt zich hier af, de Heer G. kan hier met gemak aan werk geraken van zodra hij een verblijfsrecht zou verkrijgen, hun kinderen zijn hier geboren, zij spreken zeer goed Nederlands, zij zijn perfect geïntegreerd, ...

c. Al j aren is het gezin zonder oponthoud aan het procederen met het oog op het verkrijgen van een wettelijk verblijf.

Het gezin is immers van plan om nogmaals een aanvraag in te dienen tot toepassing van het artikel 9bis van de Verblijfswet.

Dit kan worden gelijkgesteld met een bijzondere omstandigheid: het bestaan van een onredelijk lange tijd van aaneenschakelingen van procedures: 3 asielprocedures, één 9bis- procedure, huidige procedure bij de RvV, in de toekomst nog een 9bis-procedure

d. Hun verblijf in België is ononderbroken.
e. Het oudste zoontje gaat al naar de Nederlandstalige kleuterklas.
f. Een deel van het verblijf van het gezin in België was wettig.
g. Er is overduidelijk sprake van een duurzame lokale verankering want het centrum van de belangen van het gezin bevindt zich in België: de affectieve belangen, de sociale belangen, de economische belangen, er is kennis van de landstaal, ...
h. De Heer en Mevrouw G. hebben zich niet schuldig gemaakt aan fraude, zij zijn geen gevaar voor de openbare orde, en, zij zijn geen gevaar voor de volksgezondheid."

2.2.1 Waar verzoekers de schending aanvoeren van het beginsel van goed bestuur, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat het middelonderdeel slechts ontvankelijk is in de mate dat de schending van een concreet beginsel wordt aangevoerd. Onder *"middel"* dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

2.2.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, waarnaar verzoekers in hun betoog eveneens verwijzen, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "*afdoende*" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen. De eerste bestreden beslissing verwijst naar artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en de gemachtigde motiveert op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De tweede en de derde bestreden beslissing zijn genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de

vreemdelingenwet, met name het in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van voormelde wet vereiste documenten. Er wordt gespecifieerd dat verzoeker, respectievelijk verzoekster, niet in het bezit zijn van een geldig visum. Dit wordt niet betwist. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar verzoekers aangeven het niet eens te zijn, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf*. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de mate dat verzoekers waar zij de schending aanvoeren van "*het algemene rechtsbeginsel waarbij de administratieve bevoegdheid gehouden is te beslissen rekening houdend met alle pertinente elementen van de zaak*" en van "*het principe van voorzorg*" de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Voormelde schendingen dienen vooreerst te worden onderzocht in het licht van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet met toepassing waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.
Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9*bis* van diezelfde wet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (…)"

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "*buitengewone omstandigheden*" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.2.3 De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde kon oordelen of verzoekers afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

Nergens in de vreemdelingenwet wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren. Verzoekers kunnen echter niet worden gevolgd waar zij voorhouden dat aangezien zij klaar en duidelijk in hun aanvraag hebben vermeld welke de buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen hun aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen en er uit hun uiteenzetting duidelijk blijkt waaruit het door hen ingeroepen beletsel precies bestaat, er geen reden aanwezig zou zijn om de aanvraag niet minstens ontvankelijk te verklaren. De Raad wijst er immers op dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen.

Verzoekers betogen meermaals dat de bal wordt misgeslagen bij de motivering door te stellen dat zij louter hun verklaringen, gedaan ten tijde van hun asielprocedures die toen beschouwd werden als ongeloofwaardig en verworpen werden, herhalen en dat zij geen nieuwe elementen toevoegen waardoor er geen bijkomend bewijsmateriaal wordt aangebracht. Zij stellen dat er eigenlijk niet verder op de aanvraag tot toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet wordt ingegaan en geen serieuze motivering blijkt. Zij menen verder dat wordt voorbijgegaan aan de kern van de zaak en zetten uiteen dat zij gewoonweg niet meer terug kunnen waarbij zij *in concreto* verwijzen naar hun leven dat zij in België hebben verdergezet en uitgebouwd, met een pluim voor hun talenkennis, hun integratie, hun goed gedrag, het gemak waarop verzoeker terug een job kan vinden en hun werkwilligheid. Zij voegen nog toe dat hun beide kinderen trouwens in België geboren zijn. Vervolgens verwijzen zij naar hun politiek probleem in Nepal waardoor zij nog steeds dienen te vrezen voor hun leven, de natuurfenomenen in Nepal die contraproductief zijn in geval van terugkeer en zij stellen dat Nepal geen land is waar de openbare onderstand al is ontwikkeld, dat het reizen naar het complete onbekende met een kind van nog geen 14 maanden dat nog borstvoeding krijgt én met een kleutertje niet aan te raden is en dat zij in Nepal in de praktijk op niemand kunnen rekenen die hun materiële en/of financiële steun kan verschaffen, ook niet tijdelijk. Verzoekers betogen dat het bestuur geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier, evenmin als met de globaliteit van het dossier. Verder menen zij dat de gemachtigde zich schuldig maakt aan ‘afwimpelingstechnieken’, kortzichtig denken, een gebrek aan beroepsernst, het ‘au sérieux’ nemen van het dossier, zorg, correcte behandeling, grondig onderzoek, laksheid en dergelijke meer. Na een algemeen betoog te hebben gevoerd, voeren verzoekers tevens de schending aan van de principes van fair play en onpartijdigheid, van professionaliteit en van rechtszekerheid.

De Raad stelt vast dat er wel degelijk in de bestreden beslissing wordt uiteengezet om welke reden de aangevoerde elementen niet als buitengewone omstandigheden in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet worden beschouwd.

Met hun betoog dat zij hun leven in België hebben opgebouwd en hun kinderen hier geboren zijn, brengen verzoekers het motief uit de bestreden beslissing: "*Betrokkene wist dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure(s) en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.*" niet aan het wankelen.

Wat de situatie in hun land van herkomst betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat de bestreden beslissingen verzoekers niet verplichten om terug te keren naar Nepal, doch enkel, wat de bevelen betreft, om het grondgebied van België en van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten, tenzij zij beschikken over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

Verder kan worden vastgesteld dat de gemachtigde inderdaad verwijst naar de doorlopen asielprocedures: "*Betrokkenen beweren dat zij uit schrik voor hun leven hun land van herkomst zijn ontvlucht en dat zij een doelwit vormen en er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van betrokkenen. Ook verwijzen zij naar 'problemen aan de grens met India' en naar 'veel protest tegen de nieuwe grondwet' en halen zij aan dat de familie van de heer G. nog steeds lastig gevallen wordt door de problemen en politieke activiteiten van de heer G. Echter, deze elementen werden reeds aangehaald ter ondersteuning van de asielprocedure(s) van betrokkenen en werden verworpen door de asielinstanties. Aangezien betrokkenen geen enkel nieuw element toevoegen aan deze elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure(s) naar voren brachten, wettigen deze elementen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van de asielinstanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat onderhavig verzoek om machtiging tot verblijf geen soort van "hoger beroep" kan vormen tegen de afwijzing van een asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire bescherming, nadat betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden hebben uitgeput.*"

Verzoekers betwisten niet dat dat de verklaringen ongeloofwaardig werden bevonden. Het komt de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk voor te oordelen dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in de huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

De gemachtigde beperkt zich overigens niet tot dit motief. Er wordt tevens verder gemotiveerd dat geen bewijzen werden voorgelegd omtrent de beweringen over de omstandigheden en moeilijkheden in het land van herkomst: "*Voor wat betreft de beweringen dat discriminatie en slechte economische omstandigheden de moeilijkheden bij het zich opnieuw vestigen in het land vergroten, dat minderheden specifieke moeilijkheden ondervinden bij het vinden van toegang tot hulp en dat de hulp voorzien door de overheid waarschijnlijk ontoereikend is, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen die deze beweringen kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen. De loutere vermelding van de hierboven aangehaalde beweringen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.*"

Dezelfde vaststelling dringt zich op wat betreft de verwijzing naar de natuurfenomenen in Nepal: "*Ook verwijzen betrokkenen naar het feit dat Nepal werd getroffen door aardbevingen waardoor zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat zij persoonlijk geen onderkomen meer zouden hebben in hun land van herkomst. Ook hier dient er opnieuw opgemerkt te worden dat het aan betrokkenen is om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen waaruit zou blijken dat zij niet langer over een onderkomen in hun land van herkomst zouden beschikken. De loutere verwijzing naar een algemene toestand of situatie zonder deze toe te passen op de eigen situatie vormt geen buitengewone omstandigheid.*"

Verzoekers beperken zich tot het herhalen van de omstandigheden die zij aanvoerden in de aanvraag, doch gaan niet op concrete wijze in op de motieven van de gemachtigde. Verzoekers kunnen ook niet zonder meer voorhouden dat het toevoegen van bijkomend bewijsmateriaal aan de aanvraag tot toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet er niet toe doet. Het weze herhaald dat de verblijfsmachtiging een gunstmaatregel is en het aan verzoekers toekomt om hun aanvraag zo goed mogelijk te staven teneinde de buitengewone omstandigheden aannemelijk te maken.

Tevens stellen verzoekers meermaals op algemene wijze dat zij op niemand kunnen rekenen die hun materiële en/of financiële steun kan verschaffen, ook niet tijdelijk. Ook in dit kader gaan zijn voorbij aan

de concrete motieven van de gemachtigde: "*Verder beweren betrokkenen dat zij niemand meer hebben in hun land van herkomst die voor hen kan zorgen, zelfs niet tijdelijk, en dat zij daardoor in armoede zouden terugkomen. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen bij hun respectievelijke asielaanvragen verklaarden dat er weldegelijk nog familie van hen in Nepal zou verblijven. Mevrouw G. verklaarde bij haar asielaanvraag dat haar ouders en 1 broer in Nepal verblijven, de heer G. verklaarde bij zijn eerste asielaanvraag dat zijn ouders, zijn 3 dochters (bij zijn ouders verblijvende), 1 broer en 3 zussen zich nog in Nepal bevinden. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat hun familie niet langer in Nepal zou zijn, noch leggen zij bewijzen voor dat zij niet (voor korte tijd) bij hun familie zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Ook tonen zij niet aan dat hun familie hen niet (tijdelijk) financieel zouden kunnen ondersteunen, noch tonen zij aan dat het voor hen onmogelijk is om door middel van een tewerkstelling in hun eigen levensonderhoud te voorzien.*" Verzoekers weerleggen de motieven niet zodat zij deze niet aan het wankelen brengen.

Wat de aanwezigheid van de kinderen betreft, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd: "*Betrokkenen verklaren dat hun (oudste) zoon, S., in België is geboren, onze taal spreekt en dat hij nog nooit in Nepal is geweest waardoor men in zijn geval niet "echt" kan spreken van Nepal als land van herkomst. Echter, betrokkenen maken het niet aannemelijk dat hun kind geen enkele band met Nepal zou hebben. Hoewel het kind niet in Nepal is geboren, heeft het wel via zijn ouders een band met Nepal. Betrokkenen hebben immers de Nepalese nationaliteit en zijn in Nepal geboren. Ook het kind heeft de Nepalese nationaliteit. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kind tot op zekere hoogte de Nepalese taal, aangezien dit hun moedertaal is en dus de taal is die zij het best beheersen, en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kind in België slechts voorlopig was. Bovendien is het kind nog maar iets ouder dan 2 jaar en kan er gesteld worden dat de band tussen het kind en België niet als dusdanig intens kan beschouwd waardoor een terugkeer naar Nepal onmogelijk zou zijn. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat mevrouw G. bij indiening van onderhavige aanvraag zwanger was maar dat zij ondertussen op 01.05.2018 bevallen is van hun jongste zoon, S. Hun jongste zoon heeft momenteel een leeftijd bereikt waarop reizen mogelijk is en bijgevolg geldt bovenstaande motivatie eveneens voor hem.*
Voor wat betreft de bewering dat hun oudste zoon hier naar school gaat, dient er opgemerkt te worden dat het kind jonger is dan 6 jaar en bijgevolg nog niet school- en/of leerplichtig is in België waardoor dit element niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.
Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (…) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)."
Wat de verwijzing naar art. 7 en art. 9 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; het aanhalen van deze artikels lijkt ons in deze context misplaatst daar, ten eerste, de kinderen een naam en nationaliteit hebben, zij hun ouders kennen en door hen worden verzorgd. Verder beweren wij niet dat de kinderen gescheiden moeten worden van de ouders aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de banden tussen de kinderen en hun ouders geen sprake is. Dit element vormt bijgevolg geen buitengewone omstandigheid."

Verzoekers kunnen dan ook niet voorhouden dat geen rekening zou zijn gehouden met de aanwezigheid van de kinderen in België sinds hun geboorte. Opnieuw worden de concrete motieven uit de bestreden beslissing niet onderuit gehaald, laat staan weerlegd en beperken verzoekers zich tot het herhalen van algemene betogen. De Raad merkt hierbij nog op dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt ervan uit te gaan dat kinderen op jonge leeftijd nog zeer flexibel zijn in het aanpassen aan een nieuwe omgeving.

Ook omtrent de overige elementen, waaronder de tewerkstellingsmogelijkheid en het ononderbroken verblijf waarnaar verzoekers telkenmale verwijzen, wordt gemotiveerd: "*Ook het feit dat de heer G.*

tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure(s) niet was/waren afgesloten.
Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Aangezien de laatste asielprocedure van de heer G. werd afgesloten op 24.01.2018, is tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied sindsdien vervallen.
Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen strafbare feiten hebben gepleegd dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.
De overige aangehaalde elementen (dat de heer G. sinds november 2010 in België verblijft en mevrouw G. sinds eind 2015, dat zij Nederlandse lessen hebben gevolgd en dat zij werkwillig zijn) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Het weze herhaald dat nergens in de vreemdelingenwet wettelijk wordt vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad wijst er opnieuw op dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De Raad wijst er tevens op dat, gelet op het hogerstaande, in de eerste bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. In het arrest van de Raad van State waarnaar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen, wordt inderdaad geoordeeld: "*omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.*" (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoekers tonen niet aan waarom daar in hun geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State bevindt de Raad de beoordeling in de bestreden beslissing niet onredelijk.

Artikel 8 van het EVRM, waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren, bepaalt:

"*1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven

(EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Uit het hogerstaande blijkt dat verzoekers niet kunnen bijgetreden worden waar zij voorhouden dat er in de motivering geen rekening gehouden is met de aanwezigheid van de kinderen en het schoollopen van de oudste. De gemachtigde motiveert hieromtrent immers uitdrukkelijk. Verzoekers verliezen tevens uit het oog dat de beslissingen ook worden gericht ten aanzien van de kinderen zodat het gezin niet wordt gescheiden.

De Raad merkt bovendien op dat het *in casu* ook een aanvraag om een toelating tot verblijf betreft. *In casu* dient geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM te gebeuren. Immers, de bestreden beslissingen betreffen geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het EHRM is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance*'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers op algemene wijze en telkenmale opnieuw naar dezelfde elementen verwijzen, doch niet ingaan op de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing waarin wordt uiteengezet om welke reden deze niet worden aanvaard. Verzoekers tonen dan ook niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kunnen leiden.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Wat het privéleven betreft kan wederom worden vastgesteld dat de elementen worden herhaald en daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zouden verzoekers met hun betoog het bestaan van hun privéleven hebben aangetoond, zij hoe dan ook niet aantonen dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Waar verzoekers nog hekelen dat het niet om een tijdelijke verwijdering zou gaan, herhaalt de Raad dat het verzoekers toekomt de nodige aanvragen via de geijkte weg in te dienen. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins, in tegenstelling van hetgeen verzoekers voorhouden, dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Waar verzoekers verwijzen naar artikel 191 van de Grondwet en een schending aanvoeren van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven zoals vervat in artikel 22 van de Grondwet, moet worden opgemerkt dat artikel 22 van de Grondwet een zelfde inhoudelijke bescherming biedt als artikel 8 van het EVRM. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 22 van de Grondwet blijkt immers dat de grondwetgever "*een zo groot mogelijke concordantie (heeft) nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden*" (*Parl.St.* Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Er kan dan ook worden volstaan met een verwijzing naar hogerstaande bespreking.

In het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM herinnert de Raad er nog aan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoekers er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Verzoekers bewaren wederom het stilzwijgen over de motieven van de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing. Aangaande artikel 3 van het EVRM wordt gesteld: "*Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.*"

Zoals aangegeven, weigerde de commissaris-generaal voor de staatlozen en de vluchtelingen evenals de Raad om de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoekers voeren allerlei omstandigheden aan, doch tonen niet aan dat er zich nieuwe elementen voordoen. Gelet op de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal en van de Raad blijkt niet, minstens tonen verzoekers dit niet aan, dat er zich nog omstandigheden voordoen die zouden verhinderen dat de aanvraag via de reguliere procedure wordt ingediend. Wat de verwijzingen naar de economische omstandigheden in het herkomstland, de opvangmogelijkheden aldaar, de aanwezigheid van de kinderen en dergelijke betreft, kan eveneens verwezen worden naar hogerstaande vaststellingen hieromtrent. Verzoekers verliezen vervolgens uit het oog dat het hen toekomt om aan te tonen dat zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling na een terugkeer naar hun herkomstland. De algemene en blote beweringen volstaan aldus niet, noch voor het aanvoeren van een buitengewone omstandigheid, noch in het kader van artikel 3 van het EVRM

Wat de tweede en de derde bestreden beslissing betreft, merkt de Raad nog op dat het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de loutere vaststelling dat de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder de vereiste binnenkomstdocumenten, op zich geen schending vormt van artikel 3 van het EVRM.

Samengevat moet worden vastgesteld dat in de eerste bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen, zowel afzonderlijk als samengelezen, thans niet aan de orde zijn en dat verzoekers, met hun uitgebreid, doch algemeen betoog, waarin zij voorhouden dat de door hen aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken, dan wel dat door de bestreden beslissing een schending van onder meer de artikelen 3 en 8 van het EVRM voorligt, niet aantonen dat deze motivering niet zou volstaan. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de elementen uit de aanvraag herhalen en telkenmale herformuleren, wat niet van aard is om de pertinente motieven uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Een verzoekende partij kan, om het ontbreken van draagkracht van de motieven van een beslissing aan te tonen, niet volstaan met het louter ontkennen van de feitelijke elementen waarop de beoordeling door het bestuur berust. Verzoekers pogen dan wel de situatie te duiden, doch overtuigen niet op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van hun aanvraag hebben aangehaald of met welke elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Evenmin tonen verzoekers door het herhalen van elementen aan dat men zich omtrent de opgegeven motieven tevergeefs dient af te vragen hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Daar waar verzoekers met hun kritiek blijk geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Met hun betoog tonen verzoekers dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of dat geen voldoende onderzoek of

geen correcte belangenafweging zou hebben plaatsgevonden. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de overige aangehaalde beginselen wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een kennelijke beoordelingsfout hard gemaakt.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijfentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
M. DENYS	N. MOONEN